

### המאורעות אשר הובילו למשבר בכפר נחום

מכיוון שסיפור ריפוי של עמוס, המשוגע מכורסי, הגיע זה מכבר עד לבית צידה ולכפר נחום, כאשר סירתו של ישוע עגנה באותו יום שלישי לפני הצהריים קהל גדול חיכה לו. בקרב הקהל נמצאו גם המשקיפים החדשים מטעם הסנהדרין בירושלים, אשר הגיעו לכפר נחום על-מנת למצוא תואנה לעצור את המאסטר ולהרשיעו. בשעה שישוע דיבר עם אלו אשר התקבצו לקבל את פניו, עשה את דרכו מבעד לקהל אחד מראשי בית הכנסת, אדם בשם יאיר. יאיר נפל לרגליו של ישוע, נטל את ידו וביקש לקחת אותו עמו באומרו: "מאסטר, בתי הקטנה, בתי היחידה, שוכבת על ערש דווי בביתי. אני מתפלל כי תבוא ותרפא אותה." כאשר שמע ישוע את בקשת האב, הוא אמר: "אלך עמך."

כאשר ישוע נלווה אל יאיר, הקהל הגדול אשר שמע את בקשת האב הלך אחריהם כדי לצפות במתרחש. מעט לפני שהם הגיעו אל בית הרב, בשעה שהם הלכו בסמטה צרה וההמון נדחק כלפיו, עצר לפתע ישוע וקרא "מישהו נגע בי." וכאשר אלו אשר נמצאו בסמוך לו הכחישו כי נגעו בו, אמר פטרוס: "מאסטר, הן תראה כי ההמון צובא עליך ומאיים למעוך אותנו, ואתה אומר 'מישהו נגע בי.' למה אתה מתכוון בכך?" אז אמר ישוע: "שאלתי מי נגע בי, משום שחשתי כי יצאה ממני אנרגיית חיים." בעוד שישוע מתבונן בו, נפל מבטו על אישה אשר עמדה בסמוך, ואשר התקרבה ובאה, נפלה לרגליו של ישוע ואמרה: "במשך שנים אני סובלת מדימומים איומים. הרבה רופאים עינו אותי; בזבזתי את כל הונאי, אבל איש מהם לא הצליח לרפא אותי. ואז שמעתי עליך, וחשבתי שאם אוכל לגעת בקצה כותנתך, וודאי ארפא לגמרי. אז התקדמתי עם ההמון עד אשר עמדתי בסמוך אליך, מאסטר, ונגעתי בקצה כותנתך, ונרפאתי לגמרי; אני יודעת כי הבראתי ממחלתי."

כאשר שמע זאת ישוע, הוא אחז בידה של האישה, הרימה ואמר: "בתי, אמונתך היא זו אשר ריפאה אותך. לך לך לשלום." הייתה זו אמונתה אשר ריפאה אותה ולא הנגיעה. והמקרה הזה מהווה דוגמה טובה לרבים מן המקרים הפלאיים-לכאורה, אשר נלוו לנתיבתו של ישוע על-פני האדמה, מקרים שבהם לא הייתה מעורבות של מודעות רצונית שלו בשום מובן שהוא. בחלוף הזמן, התברר כי האישה הזו אכן נרפאה ממחלתה. אמונתה הייתה כזו שהיא זימנה במישרין את הכוח היצירתי אשר שכן באישיותו של המאסטר. הודות לאמונה שלה, היא אפילו לא נדרשה להתקרב אל המאסטר באופן אישי. היא אף לא נדרשה לגעת בכותנתו; היה זה רכיב האמונה הטפלה באמונתה. ישוע קרא לאישה הזו, ורוניקה מקיסריה-פיליפי, לגשת אל נוכחותו בכדי להעמיד על דיוקן שתי טעויות אשר היו עלולות להישאר על תילן בדעתה, או בדעתם של אלו אשר חזו בריפוי: הוא לא רצה שוורניקה תלך לדרכה ותמשיך לחשוב כי הפחד שלה בניסיון לגנוב את הריפוי שלה היה מכובד, וכי אמונתה הטפלה, זו אשר קישרה בין המגע בכותונת לריפוי, הייתה נכונה. הוא ביקש כי כולם ידעו כי אמונתה, הטהורה, החיה, הייתה זו אשר חוללה את הריפוי.

#### 1. בביתו של יאיר

יאיר היה, כמובן, חסר-סבלנות עד מאוד בשל הדיחוי בהגעה אל ביתו; וכעת הם הזדרזו ומיהרו לשם. עוד לפני שהם נכנסו אל חצר ביתו של הרב, יצא אליהם אחד המשרתים ואמר: "אין עוד סיבה להטריד את המאסטר; בתך מתה." אך נדמה כי ישוע התעלם ממילותיו של המשרת, משום שהוא לקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, נפנה אל האב מוכה-האבל ואמר: "אל פחד; רק תאמין." כאשר הוא נכנס אל הבית, הוא מצא כי נגני החליל כבר שם וכן האבלים, אשר גרמו לכך שהבית כולו היה כמרקחה; קרובי המשפחה כבר החלו ליילל ולפצוח בקינות. לאחר שישוע הוציא את כל האבלים מן החדר, הוא נכנס אליו יחד עם האב, האם ושלושת שליחיו. הוא אמר לאבלים כי

הילדה לא מתה, אך הם רק לעגו לו. כעת נפנה ישוע אל האם ואמר: "בתך איננה מתה; היא רק ישנה." כאשר השתתק הבית, ניגש ישוע אל הילדה, נטל את ידה ואמר: "בת, אני מצווה עלייך, התעוררי וקומי!" כאשר שמעה הילדה את המלים האלה, היא מיד קמה וחצתה את החדר בהליכה. ואז, לאחר שהתאוששה מעלפונה, ישוע הנחה כי יאכילו אותה בדבר מאכל כלשהו, משום שהיא לא אכלה במשך זמן רב.

מכיוון שתושבי כפר נחום כולו כבר נסערו כנגד ישוע, הוא זימן את כלל המשפחה והסביר כי הנערה הייתה מצויה במעין תרדמת, אשר באה עליה בעקבות חום ממושך, וכי הוא רק העיר אותה, ולא הקים אותה לתחייה מן המתים. הוא הסביר את כל זאת גם לשליחיו, אך ללא הועיל; הם כולם האמינו כי הוא הקים את הילדה הקטנה לתחייה מן המתים. הסבריו של ישוע כלל לא עניינו את חסידיו. הם הלכו שבי אחרי ניסים ולא פספסו שום הזדמנות לייחס לישוע פלא נוסף. לאחר שישוע התריע בפני כולם כי לא יספרו על כך לאיש, הוא שב עם השליחים אל בית צידה.

כאשר הוא יצא מביתו של יאיר, עקבו אחריו שני עיוורים אשר הובלו בידי ילד טיפש וקראו לו שירפא אותם. בעת ההיא המוניטין של ישוע כמרפא היה מצוי בשיאו. לכל מקום אשר הוא הלך חיכו לו החולים והסובלים. המאסטר נראה כעת מאוד עייף, וחבריו חששו כי אם ימשיך במלאכת ההוראה והריפוי הוא יגיע לכדי התמוטטות.

שליחיו של ישוע לא הצליחו להבין את טבעו של אל-אדם זה, וקל וחומר שפשוטי העם לא הצליחו. גם בדורות שבאו לאחר מכן, לא ניתן היה להעריך את אשר התרחש על-פני כדור הארץ בנוכחותו של ישוע מנצרת גופא. ואולם, לדת או למדע לעולם לא תהייה הזדמנות נוספת לבדוק את המאורעות יוצאי-הדופן הללו, מהסיבה הפשוטה שמצב יוצא-דופן זה לעולם לא יוכל להתרחש בשנית, לא בעולם שלנו ולא בכל עולם אחר ברחבי נבאדון. בשום עולם ברחבי היקום הזה, לעולם לא תופיע שוב הווייה אשר תתגשם בגוף בשר ודם בר-תמותה, ותגלם בעת ובעונה אחת את כל תכונות האנרגיה היצירתית, ואת מתת הרוח המתעלה מעל לזמן ומעל לרוב המגבלות החומריות האחרות.

מעולם לפני היותו של ישוע על-פני האדמה, וגם מאז היותו על-פניה, לא ניתן היה לראות בביטחון כה ישיר וברור את תוצאותיה של האמונה החיה והחזקה של גברים ונשים בני-תמותה. על-מנת לחזור על תופעות אלה, עלינו להימצא בנוכחותו המידית של מיכאל, הבורא, ולמצוא אותו כפי שהיה אז באותם ימים – בן האדם. ובדומה לכך, אף כי היעדרותו הפיזית מונעת כיום את התרחשותן של תופעות חומריות מעין אלה, אל לכם להגביל את ביטויי עוצמתו הרוחנית בשום צורה שהיא. אף-על-פי שהמאסטר איננו נוכח כהווייה חומרית, הוא נוכח כהשפעה רוחנית בלבבות בני האדם. עם עזיבתו את העולם, ישוע אפשר לרוחו לשכון לצד זו של אביו, אשר שוכנת בדעתם של בני האנושות כולה.

## 2. האכלתם של חמשת האלפים

ישוע המשיך ללמד את האנשים בימים ואת השליחים והאוונגליסטים בלילות. ביום שישי הוא הכריז על חופשה בת שבוע אחד אשר תאפשר לכל חסידיו ללכת הביתה אל חבריהם למשך ימים אחדים בטרם יתכוננו לצאת לחגיגות הפסח בירושלים. ואולם, יותר ממחצית מן החסידים סירבו לעזוב אותו, וההמונים הלכו וגדלו מיום ליום. מספרם גדל עד שדוד זבדי ביקש לבנות מחנה חדש, אך הוא נתקל בסירובו של ישוע. המאסטר נח כה מעט במהלך השבת, עד שביום ראשון בבוקר, ה-27 במרץ, הוא ביקש לחמוק מן הקהל. כמה מן האוונגליסטים נותרו לדבר עם ההמונים בעוד שישוע והשנים-עשר תכננו לחמוק בלא להתגלות ולחתור אל צדו השני של האגם, שם הם ביקשו לנוח בפארק יפהפה אשר מדרום לבית צידה-יוליאס. אזור זה היה מקום נופש מועדף על תושבי כפר נחום; כולם הכירו את הפארקים הללו בחוף המזרחי.

ואולם, ההמונים לא הסכימו לכך. הם ראו את הכיוון שאליו חותרת סירתו של ישוע, שכרו כל סירה פנויה ויצאו למרדף. אלו אשר ידם לא השיגה לשכור סירה יצאו ברגל מסביב לחופו הצפוני של האגם.

עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות, מצאו יותר מאלף אנשים את המאסטר באחד הפארקים, והוא שוחח עמם קצרות. אחריו דיבר פטרוס. רבים מן האנשים הללו הביאו עמם מזון, ולאחר ארוחת הערב, הם התקבצו בקבוצות לימוד קטנות מסביב לישוע ולשליחים.

ביום שני אחר הצהריים עלה מספר המכונסים ליותר משלושת אלפים. ועדיין, עד לשעות הערב, המשיכו אנשים להגיע ולהביא עמם חולים מסוגים שונים. מאות מתעניינים תכננו לעבור בכפר נחום על-מנת לראות ולשמוע את ישוע בדרכם אל הפסח, והם פשוט סירבו להתאכזב. עד ליום רביעי אחר הצהריים, התקבצו בפארק מדרום לבית צידה-יוליאס כחמשת-אלפים גברים, נשים וטף. מזג האוויר היה נוח, בהיותו קרוב לסוף העונה הגשומה באזור.

פיליפוס דאג לאספקת מזון לשלושה ימים עבור ישוע והשנים-עשר, וזו הופקדה בידי נער השליחויות שלהם, מרקוס. עד אחר הצהריים של אותו יום – היום השלישי עבור כמעט מחצית מן הנאספים – המזון אשר הביאו עמם הלך ואזל. הם לא נמצאו בעיר האוהלים של דוד זבדיה, אשר יכולה הייתה לאכסן ולהאכיל את ההמונים. גם פיליפוס לא דאג לאספקת מזון עבור אנשים כה רבים. אך האנשים הללו, אף כי היו רעבים, לא רצו לעזוב. בשקט נלחש כי ישוע ביקש להימנע הן מעימות עם הורדוס והן עם מנהיגי ירושלים, ובחר להיות מוכתר למלך במקום השקט הזה, מחוץ לאזור השיפוט של כל אויביו. ההתלהבות עלתה וגאתה מדי שעה בשעה. מילה מכל אלה לא נאמרה לישוע עצמו, אף שהוא ידע כמובן על כל מה שמתרחש. הרעיון מצא אחיזה אפילו בקרב שנים-עשר השליחים, ובמיוחד בקרב האוונגליסטים הצעירים יותר. השליחים אשר תמכו ברעיון להכתיר את ישוע למלך היו פטרוס, יוחנן, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות. אלו אשר התנגדו לתוכנית היו אנדראס, יעקב, נתנאל ותומאס. למתי, לפיליפוס ולתאומים לבית חלפי לא הייתה דעה נחרצת לכאן או לכאן. יואב, אחד מהאוונגליסטים הצעירים, היה מנהיג המזימה להכתירו.

זה היה המצב בסביבות השעה חמש אחר הצהריים של יום רביעי, כאשר ישוע ביקש מיעקב חלפי ליזמן את אנדראס ואת פיליפוס. אמר ישוע: "מה נעשה עם ההמונים? רבים מהם כבר נמצאים אתנו שלושה ימים, והם רעבים. אין להם מזון." פיליפוס ואנדראס החליפו מבטים, ופיליפוס ענה: "מאסטר, שלח אותם וילכו אל הכפרים מסביב לקנות להם לחם, כי אין להם מה שיאכלו." ואנדראס, אשר חשש מהתממשותה של המזימה להכתרת ישוע למלך, הצטרף אל פיליפוס ואמר: "כן, מאסטר, אני חושב שמוטב שתשלח את ההמונים, שינוחו במשך ימים אחדים." עד ליזמן הזה, השנים-עשר הצטרפו למפגש. או אז אמר ישוע: "אבל אינני רוצה לשלח אותם רעבים; האם לא תוכלו להאכילם?" זה כבר היה יותר מדי עבור פיליפוס, והוא מיד אמר: "מאסטר, איפה נוכל לקנות באזור המרוחק הזה לחם להמונים? אפילו במאתיים דינר לא נוכל לקנות מספיק אוכל לארוחת צהריים."

בטרם ניתנה לשליחים הזדמנות להביע את דעתם, פנה ישוע לאנדראס פיליפוס ואמר: "אינני חפץ לשלח את האנשים מכאן. הם כאן, כעדר ללא רועה. אני רוצה להאכיל אותם. איזה מזון נותר לנו?" בזמן שפיליפוס שוחח עם מתי ועם יהודה, ביקש אנדראס מן הנער מרקוס לבדוק כמה צידה נותרה להם. הוא חזר אל ישוע ואמר: "לנער נותרו רק חמש ככרות לחם ושני דגים מיובשים – " ופטרוס הוסיף מיד, "ואנחנו עדיין צריכים לאכול הערב."

לרגע ישוע עמד בדממה. בעיניו נמזג מבט מרחיק ראות. השליחים לא אמרו דבר. לפתע נפנה ישוע אל אנדראס ואמר, "הביאו לי את הכיכרות ואת הדגים." ולאחר שאנדראס הביא את הסל לישוע, אמר המאסטר: "הנחו את האנשים לשבת על הדשא בחבורות של מאה, ומנו מנהיג לכל קבוצה בשעה שאתם מביאים אלינו את האוונגליסטים."

נטל ישוע את כיכרות הלחם בידיו, ולאחר שברך עליהן, הוא בצע את הלחם ונתן לשליחיו, אשר העבירו אותו הלאה אל עמיתיהם, אשר בתורם לקחו אותו אל ההמונים. באותו אופן פרס ישוע את הדגים וחילק אותם. וההמונים אכלו כולם ושבעו. לאחר שסיימו לאכול, אמר ישוע לשליחים: "איספו את הפתות אשר נותרו, שדבר לא יאבד." ולאחר שסיימו לאסוף את הפתות ואת השאריות, היו בידיהם שנים-עשר סלים מלאים. בסעודה יוצאת-דופן זו נטלו חלק בערך חמשת-אלפים גברים, נשים וטף.

וזה היה הנס הראשון והיחידי שאותו ביצע ישוע מתוך תכנון מודע מראש. נכון הדבר כי שליחיו נטו לראות כנס הרבה דברים שלא היו ניסים, אך הדבר הזה אכן היה סעד על-טבעי. כפי שלמדנו, במקרה הזה מיכאל הרבה את רכיבי המזון, כפי שהוא עושה תמיד, למעט נטרול גורם הזמן וערוץ החיים הנראה לעין.

### 3. סוגיית ההכתרה למלך

האכלתם של חמשת האלפים באנרגיה על-טבעית הייתה תוצאה נוספת של השילוב שבין הרחמים האנושיים ובין כוחות הבריאה. וכעת, משההמונים אכלו לשובע, ומכיוון שפרסומו של ישוע צמח עוד יותר בשל הפלא המדהים הזה, לא נדרשה עוד הכוונה אישית לשם קידום פרויקט הכתרת המאסטר. נדמה כי הרעיון נפוץ בקרב הקהל כמגיפה. ההמון הגיב באופן עמוק וסוחף לכך שלפתע סופקו צרכיו הפיזיים באופן מדהים כל-כך. במשך זמן רב טענו היהודים שכשיבוא משיח בן דוד שוב ירמו החלב והדבש בארץ, ושוב ייפול לחם החיים מן השמיים, כדוגמת המן אשר קיבלו לכאורה אבותיהם במדבר. והאם לא מולאו כאן כל הציפיות האלה לנגד עיניהם ממש? וכאשר ההמון הרעב, אשר תזונתו-נחסרה, סיים להאבס את עצמו במזון הפלא, התגובה הייתה אך אחת: "הנה הוא מלכנו." הגיע מחולל הנסים וגואל עם ישראל. בעיניהם של פשוטי העם הללו, הכוח להאכיל טמן בחובו את הזכות למשול. לכן אין להתפלא על כך שכאשר סיים ההמון לסעוד את סעודתו, קמו האנשים וצעקו כאיש אחד, "הכתירו אותו למלך!"

הצעקה הכבירה הזו הלהיבה את פטרוס ואת אותם שליחים אשר עדיין קיוו לראות את ישוע טוען לזכותו לשלטון. אך תקוות השוא האלה נידונו לאכזבה מהירה. אך בקושי שככו הדי צעקת ההמון אשר עלו מן הסלעים הסמוכים, וישוע טיפס על סלע ענק, הרים את ידו הימנית לאות כי הוא מבקש את תשומת לבם, ואמר: "ילדיי, כוונתכם טובה, אך הנכם קצרי-ראות ואתם חושבים על החומר." לרגע קצר אחד ניצב הגלילי החסון הזה לאור דמדומי המזרח המכשפים, מלך בכל רמ"ח אבריו, ואז המשיך לדבר אל ההמון אשר עצר את נשימתו: "לא כי נשמותיכם הוארו בְּאֵמַת כְּבִירָה תַּמְלִיכוֹנִי, כִּי עַל אֲשֶׁר אֶכְלֶתֶם מִן הַלֶּחֶם וְתִשְׁבְּעוּ. כִּמָּה פַעֲמִים אִמַּרְתִּי לָכֶם כִּי מַלְכוּתִי אֵינָהּ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה? מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר לֹא אֲנִי מְטִיפִים, הִינֵה אַחוּזָה רֹחוּנִית, וְאִישׁ לֹא מוֹלֵךְ בָּהּ בְּיוֹשְׁבוּ עַל כֶּסֶּל חוֹמֶר. עַל הָאַחוּזָה הָרֹחוּנִית שֶׁל בְּנֵי הָאֵל אֲשֶׁר בָּאֵרְץ שׁוֹלֵט אֲבִי אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם, אֲבִי יוֹדֵעַ-כָּל וְכָל-יָכוֹל. הָאֵם כְּשֶׁלְּתִי בְּבוֹאִי לְגָלוּת לָכֶם אֲבִי הָרוּחוֹת, עַד כִּי תַמְלִיכוּ אֶת בְּנֵי הָרוּחוֹת מֶלֶךְ בָּשָׂר וְדָם! לָכֶם אֵל בְּתִיכֶם כֶּעֶת. אִם מֶלֶךְ נִדְרַשׁ לָכֶם, פָּנוּ מִקוֹם בְּלִבְבוֹתֵיכֶם לְאֲבִי הָאוֹרוֹת כְּשֶׁלִּית הָרוּחַ שֶׁל הַדְּבָרִים כּוֹלֵם."

במילים האלה שילח ישוע את ההמונים אל דרכם, המומים ומאוכזבים. רבים מאלו אשר האמינו בו פנו לו עורף מאותו יום ואילך. השליחים נותרו פעורי-פה; הם עמדו בדממה מסביב לשנים-עשר הסלים עם שאריות המזון; ורק הנער השליח, מרקוס, אמר, "והוא סירב להיות לנו למלך." וישוע,

בטרם נפנה ללכת לבדו אל הגבעות, אמר לאנדראס: "קח את אחיך חזרה לבית זבדיה והתפלל עמם, ובמיוחד עבור אחיך, שמעון פטרוס."

### 4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס

השליחים, ללא המאסטר שלהם – אשר שילח אותם בלעדיו – נכנסו לסירה והחלו לחתור לכיוון בית צידה אשר לחופי המערביים של האגם. שמעון פטרוס היה השבור והמדוכא מכולם. כמעט שהם לא החליפו מילה ביניהם; כולם חשבו על המאסטר השווה לבדו בגבעות. האם הוא נטש אותם? מעולם קודם לכן הוא לא שילח אותם וסירב להתלוות אליהם. מה פשר כל זה?

חשכה ירדה עליהם, זאת כי עלתה מולם רוח נגדית חזקה אשר הפכה את ההתקדמות לבלתי-אפשרית. עם שחלפו השעות בחשיכה והם המשיכו לחתור, פטרוס התעייף ונרדם באפיסת כוחות. אנדראס ויעקב הניחו אותו על המושב המרופד אשר בירכתיים. בעוד ששאר השליחים ממשיכים להילחם ברוח ובגלים, חלם פטרוס חלום; בחלומו הוא ראה חזיון ובו דמותו של ישוע הולכת לעברם על המים. כאשר נדמה היה שהמאסטר צועד לצד הסירה, צעק אליו פטרוס, "הצילנו מאסטר, הצילנו." אלו אשר היו בירכתיים שמעו אותו ואמר כמה מן המילים האלה. חזיון הלילה הזה נמשך בראשו של פטרוס, והוא חלם כי הוא שומע את ישוע אומר: "התעודד; זה אני; אל תירא." מילים אלה היו כפרי של גלעד לנשמתו הכאובה של פטרוס, וכך – בחלומו – הוא צעק אל המאסטר: "אדוני, אם זה אתה, הזמן אותי ללכת לצדך על המים." וכאשר החל פטרוס ללכת על המים הגלים הגבוהים הפחידו אותו, והוא החל לשקוע וצעק "אדוני, הצילני!" ורבים מבין השנים-עשר שמעו אותו צועק כך. או אז חלם פטרוס כי ישוע נחלץ לעזרתו. ישוע הושיט אליו את ידו, הרים אותו ואמר: "קטן אמונה אתה, למה זה פקפקת?"

בחלק האחרון של החלום, פטרוס קם מן המושב שעליו הוא ישן וקפץ, הלכה למעשה, מן הסירה אל המים. והוא הקיץ מן החלום כאשר אנדראס, יעקב ויוחנן משו אותו מן הים.

עבור פטרוס, החוויה הזו הייתה נותרה תמיד בבחינת מציאות. הוא אכן האמין באמת ובתמים כי ישוע בא אליהם באותו לילה. הוא הצליח לשכנע חלקית אך ורק את יוחנן מרקוס, וזו הסיבה שבשללה הותיר מרקוס חלק מן הסיפור הזה בבשורה אשר כתב. לוקס, הרופא, בדק היטב את הדבר והסיק שכל העניין היה אך חזיון של פטרוס, ולפיכך סירב להכליל את הסיפור בבשורה אשר הכין בעצמו.

### 5. בחזרה בבית צידה

ביום חמישי בבוקר, לפני הזריחה, הם הטילו עוגן ליד בית זבדיה והלכו לישון עד לסביבות שעת הצהריים. אנדראס היה הראשון לקום, וכאשר הוא הלך לצעוד על החוף, הוא מצא את ישוע יושב על סלע בסמוך למים, יחד עם הנער השליח. אף-על-פי שרבים מקרב ההמונים ומקרב האוונגליסטים הצעירים חיפשו אחר ישוע כל הלילה ורוב היום שלמחרת בגבעות המזרחיות, מעט לאחר חצות החלו הוא והנער מרקוס לצעוד בדרך חזרה מסביב לאגם ומעבר לנהר, חזרה אל בית צידה.

מתוך חמשת האלפים אשר הוזנו במזון הנס ואשר – בשעה שמלאה קיבתם ולבבותיהם היו ריקים – ביקשו להכתירו למלך, רק כחמש-מאות המשיכו ועקבו אחריו. אך בטרם נודע לאלו כי הוא חזר אל בית צידה, ביקש ישוע מאנדראס לקבץ את שנים-עשר השליחים ואת עמיתיהם, לרבות הנשים, ואמר: "אני חפץ לדבר אתם." וכאשר הם היו מוכנים כולם, אמר להם ישוע:

"כמה זמן עוד אסבול אתכם? האם כולכם כה איטיים בהבנתכם הרוחנית וכל-כך נעדרי אמונה? חיה? כל החודשים הללו לימדתי אתכם את אמיתות המלכות, ואתם עדיין מונעים ממניעים חומריים ולא משיקולים רוחניים. האם לא קראתם בכתובים כי משה התריע בפני בני ישראל חסרי האמונה ואמר: 'אל תיראו, התייצבו וראו את ישועת יהוה?' אמר המשורר: 'בטחו אל יהוה'. 'חזק ויאמץ לבך; וקוה אל יהוה'. 'השליך על יהוה יהבך, והוא יכלכלך. בטחו בו בכל עת, עם שפכו לפניו לבבכם; אלוהים מחסה לנו סלה'. 'ישב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן'. 'טוב לחסות ביהוה מבטח בנדיבים'.

"האם לא תשכילו לראות כי כל הניסים וכל הנפלאות לא יעזרו להכניס נשמות אל מלכות הרוח? האכלנו את ההמונים, אבל הדבר לא הוביל אותם להרגיש רעב ללחם החיים, ואף לא להרגיש צמא למי צדקת הרוח. כאשר שבעו, הם לא ביקשו לבוא בשערי מלכות שמיים, כי אם ביקשו להכתיר את בן האדם למלך, כמנהג המלכים בעולם, רק בכדי שיוכלו להמשיך ולאכול לחם אשר לא יעמלו תמורתו. ובכל אלה, אשר כולכם השתתפתם בהם, מי פחות ומי יותר, אין כדי לגלות את האב שבשמיים או לקדם את מלכותו על-פני הארץ. האם לא רכשנו לנו מספיק אויבים בקרב מנהיגי הדת של הארץ? אל לנו לעשות את אשר יעמיד עלינו כפי הנראה גם את השלטון האזרחי. נושא אני תפילה אל האב כי ימשוך את עיניכם לראות ויפקח את אוזניכם לשמוע, למען תאמינו ביתר-שאת בבשורה אשר לימדתי אתכם."

ישוע הצהיר אז על כך שהוא ביקש לפרוש יחד עם שליחיו למשך מספר ימים של מנוחה לפני שייצאו לפסח בירושלים, והוא אסר על החסידים, או על ההמון, לעקוב אחריו. וכך, הם שטו לאזור כנרת, שם הם נחו וישנו במשך יומיים או שלושה. ישוע התכוון לקראת המשבר הגדול בחייו על-פני האדמה, ולפיכך בילה זמן רב בהתייחדות עם אביו שבשמיים.

החדשות על אודות האכלתם של חמשת האלפים ועל הניסיון להכתיר את ישוע למלך עוררו סקרנות גדולה וגרמו לחששות בקרב מנהיגי הדת ובקרב השליטים האזרחיים ברחבי יהודה והגליל. אף כי נס כביר זה לא תרם כהוא זה לקידומה של בשורת המלכות בנשמותיהם של האנשים החומרניים והמאמינים-למחצה, הוא אכן חשף את נטיותיהם של בני משפחת השליחים ושל חסידיו הקרובים למעשי נסים, ואת כמיהתם למלך. מקרה מרהיב זה הביא אל קיצה את התקופה המוקדמת של ההוראה, ההכשרה והריפוי, ובכך הכשיר את הקרקע לתחילת השנה האחרונה, שנה שבה הטיפו להיבטיה הגבוהים והרוחניים יותר של בשורת המלכות החדשה – של היות בנים אלוהיים, של חירות רוחנית ושל גאולת עד.

## 6. בכנרת

במהלך מנוחתם בביתו של מאמין אמיד באזור כנרת, קיים ישוע בכל יום אחר הצהריים פגישות בלתי-רשמיות עם השנים-עשר. שגריריה של המלכות היו קבוצה רצינית, מפוכחת ומיוסרת של גברים מאוכזבים. ואולם, אפילו לאחר כל מה שאירע, וכל מה שעוד היה עתיד להתרחש, שנים-עשר הגברים הללו לא נפטרו לגמרי מן הרעיונות אשר אליהם נולדו, רעיונות מוערכים משכבר הימים באשר לבואו של המשיח היהודי. המאורעות של השבועות האחרונים התקדמו מהר מדי מכדי שהדייגים ההמונים הללו יוכלו לתפוש את מלוא משמעותם. לגברים ולנשים נדרש זמן על-מנת לבצע שינויים קיצוניים במושגיהם הבסיסיים והיסודיים ביחס להתנהגות חברתית, לגישות פילוסופיות ולאמונות דתיות.

בזמן שישוע והשנים-עשר נחו בכנרת, ההמון התפזר. חלק מהאנשים חזרו אל בתיהם ואילו אחרים עלו לירושלים לפסח. בתוך פחות מחודש, מתוך כל החסידים הנלהבים אשר הלכו אחרי ישוע בפומבי, ומנו יותר מחמישים-אלף רק בגליל, נותרו פחות מחמש-מאות. ישוע ביקש להעניק לשליחיו טעימה מהפכנותם של שבחים פופולריים כדי שלא יתפתו להסתמך על תופעות

חולפות מעין אלה של היסטוריה דתית לאחר שיעזוב אותם להמשיך לבדם בעבודת המלכות, אך הוא הצליח במאמציו רק באופן חלקי.

בלילה השני לשהותם בכנרת, שוב סיפר המאסטר לשליחיו את המשל על אודות הזורע, והפעם הוסיף את המילים האלה: "רואים אתם, ילדיי, כי הפנייה לרגשות האנושיים הינה ברת-חלוף וכי היא תאכזב לגמרי; פנייה בלעדית אל שכלו של האדם, גם היא עקרה וריקה מתוכן; אך ורק אם תפנו אל הרוח החיה בתוככי דעת האדם, תוכלו לקוות לנחול הצלחה לאורך זמן, ולהשיג את אותן תמורות נפלאות באופי האדם, אשר לאחר מכן מניבות שפע של פירות רוח אמיתיים בחיי היום-יום של מי שנגאל מחשכת הספק לאחר שרוחו נולדה אל אור האמונה – אל מלכות השמים."

ישוע לימד לפנות אל הרגשות כאמצעי לתפיסת השכל ולמיקודו. הוא ציין כי כאשר הדעת מתעוררת והופכת נמרצת, היא מהווה שער לנשמה, המקום שבו שוכן אותו היבט רוחני של האדם הנדרש להכיר באמת ולהגיב לכוח המשיכה הרוחני של הבשורה, מה שיאפשר את התוצאות הקבועות של התמורות אמיתיות של האופי.

כך ניסה ישוע להכין את השליחים להלם הצפוי להגיע – למשבר העתידי ביחס של הציבור כלפיו, אשר היה אמור להגיע תוך ימים ספורים בלבד. הוא הסביר לשנים-עשר כי שליטי הדת של ירושלים עתידיים לזמום יחד עם הורדוס אנטיפס כדי להביא להשמדתם. השנים-עשר החלו להבין עוד יותר (אם כי לא באופן סופי) כי ישוע לא יישב על כס דוד המלך. הם הבינו טוב יותר כי לא ראוי לקדם אמת רוחנית באמצעים חומריים. הם החלו להבין כי האכלת חמשת האלפים והתנועה העממית אשר ביקשה להכתיר את ישוע למלך, היוו את פסגת שאיפתם של מבקשי הניסים ושל ציפיית העם לנפלאות, וכן היוו את שיא הפרסום אשר לו יזכה ישוע בציבור. הם החלו להבין במעורפל ולראות באופן עמום את הזמנים הקשים ההולכים וקרבים של ניפוי רוחני ושל מצוקות אכזריות. אט-אט החלו שנים-עשר הגברים הללו להתעורר לתכלית האמיתית של משימתם כשגרירי המלכות, והם החלו להכין את עצמם למבחנים אשר בפניהם הם עתידיים לעמוד בשנת עבודתו האחרונה של המאסטר על-פני האדמה.

לפני שהם עזבו את כנרת, הסביר להם ישוע על ההאכלה הפלאית של חמשת האלפים, וסיפר להם מדוע הפגין את כוחות הבריאה שלו באופן יוצא-דופן זה. הוא אף הבטיח להם שהוא לא נכנע לסימפטיה אשר חש כלפי ההמון, עד שהיה בטוח כי "הדבר עולה בקנה אחד עם רצון האב."

### 7. בירושלים

ביום ראשון, ה-3 באפריל, יצא ישוע, מלווה בשנים-עשר השליחים בלבד, מבית צידה בדרך לירושלים. על-מנת לחמוק מן ההמונים ולמשוך תשומת לב מועטה ככל שניתן, הם בחרו לנוע דרך ג'רש ופילדלפיה. במסגרת המסע הזה, הוא אסר עליהם ללמד או להטיף בפומבי; הוא אף אסר עליהם ללמד או להטיף בזמן שהותם בירושלים. הם הגיעו לבית עניא, אשר ליד ירושלים, מאוחר בערב יום רביעי, ה-6 באפריל. רק באותו לילה הם לנו בביתם של אלעזר, מרתה ומרים, ולמחרת הם נפרדו מעליהם. ישוע ויוחנן לנו בביתו של מאמין בשם שמעון, בסמוך לביתו של אלעזר בבית עניא. יהודה איש-קריות ושמעון הקנאי שהו בבית חברים בירושלים, בעוד שכל יתר השליחים שהו, זוגות-זוגות, בבתים שונים.

בפסח הזה נכנס ישוע לירושלים פעם אחת בלבד, ביום החג עצמו. רבים מן המאמינים בירושלים הובאו ממנה על-ידי אבנר על-מנת שיפגשו את ישוע בבית עניא. במהלך השהות הזו בירושלים, הבינו השנים-עשר עד כמה גדלה תחושת המרירות כלפי המאסטר. הם עזבו את ירושלים באמונה כי משבר ממשמש ובא.

ביום ראשון, ה-24 באפריל, יצאו ישוע והשליחים בדרך לבית צידה, דרך ערי החוף יפו, קיסריה ועכו. משם, בדרך פנים היבשה, דרך רמה וכורזין הם יצאו אל בית צידה, שאליה הגיעו ביום שישי, ה-29 באפריל. מיד כשהגיעו הביתה, שלח ישוע את אנדראס לבקש מרב בית הכנסת את רשות הדיבור למחרת, בשבת, בזמן תפילת מנחה. ישוע ידע היטב כי תהיה זו הפעם האחרונה שבה יותר לו לדבר בבית הכנסת של כפר נחום.

טורנטה